

„En Dame?“ sagde Per og sænkede Gaflen.
„Det maa være en Fejltagelse. Jeg kender Ingen her.“

„Det er ogsaa en Fremmed. Hun er vist kommen med Toget.“

„— kommen med Toget,“ gentog Per slaaet og saa uvis paa hende.

Udenfor hørttes nu Trin paa Trappen. Et Øjeblik efter stod en mørk, rejseklædt Dame smilende i Døren. En kostbar Foerværkskaabe hang løst ned fra hendes Skuldre.

„Jeg hørte din Stemme,“ sagde hun. „Godaften! Du maa ikke blive forskrækket.“

Per var sprungen op.

„Men . . . Jakobe dog!“

„Ja, det er virkelig mig!“ vedblev hun tilsyneladende ganske rolig — med den fremkunstlede Selvbeherskelse, hendes sarte Nerver paabød hende under stærke Sindsbevægelser, og som ved denne Lejlighed desuden havde sin Grund i en lille Frygt for ikke at være helt velkommen.

„Men — hvad — hvordan —?“

„Ja, jeg burde naturligvis have telegraferet; men jeg havde paa hele Turen ikke Lejlighed dertil et eneste Sted. Og saa syntes jeg jo ogsaa, at det kunde være ganske morsomt at overraske dig. Jeg løb an paa, at jeg nok traf dig hjemme. — Men saa skil mig dog af med Vamsen, Mand! Du er virkelig ikke galant!“

Først da hun var bleven befriet for den store Rejsekaabe og ligeledes havde faaet Hatten af og purret lidt op i sit Haar, lod hun sig omslutte af den ganske forstumlede Pers tøvende udstrakte Arme. Skønt hele hendes Legeme dirrede af Utaalmødighed efter at kaste sig ind til hans Bryst,